

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Silverberg_Robert-Ted_plus_N-Ted_minus_N.pdb

PDB Name: Ted' +N, Ted' -N
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.3.2007
Modification Date: 29.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Silverberg - Ted' +N, Ted' -N
(Now +n, Now -n)

Jak jednoduše, elegantně a výnosně jsme to měli všechno zařízené. Dokud jsme nepotkali překrásnou Selenu a div neskončili špatně. Vstoupila do našich životů při obvyklé přenosové hodině ve středu, 7. října 1987 mezi šestou a sedmou hodinou odpoledne středoevropského času. To je ta hodina, která sype peníze. Byl jsem v uspokojivém kontaktu se sebou a taky se sebou. (Ted' -n) se měl ohlásit jako první a pak jsem měl dostat zprávu od (ted' +n). Věděl jsem předem, že se něco stane. Věděl jsem, že nějaké potíže se blíží, protože když jsem v pondělí přijímal zprávu od svého středečního já, došlo k nevysvětlitelnému a nevysvětlenému přerušení spojení. V důsledku toho jsem od (ted' +n) nedostal informace o cenách akcií našeho portfolia z minulého týdne, a tudíž jsem nemohl nic podniknout. Dva dny utekly a ted' jsem já ten středeční, který mému pondělnímu já zprávu neposlal. Netuším, co to se stane, že se náš kontakt přeruší. A ze všeho nejmíň očekávám Selenu.

Při transakcích, jako je ta naše, není rozrušení žádoucí, sexuální ani žádné jiné. Musíme se dokonale soustředit. Jsme spolu v neustálém slabém kontaktu; navzájem se uklidňujeme svou přítomností. Ale přenos dat od jednoho k druhému vyžaduje soustředěnou pozornost.

Řeknu vám, jak to dělám. Pak snad pochopíte, co mě trápí.

Dělám do investic. Veškerou práci musím zvládnout v tuhle hodinu. V tuhle chvíli mají v New Yorku poledne; burza je ještě otevřená. Když usoudím, že je vhodná chvíle k prodeji nebo nákupu, tak mi stačí rychle zavolat svým makléřům. Právě ted' ůřaduji v denním baru známém jako Nebeský salonek v hotelu Jindřich VIII., na jih od Temže. Můžu mít kancelář kdekoli. Potřebuji jenom telefon. Nebeský salonek si své jméno zaslouží. Nekonečně obíhá po tiše promazané dráze. Vzduchem prolouvají švitořící sochy v takzvaném galaktickém stylu a ty, kteří upíjejí drinky, zaplavují kaskádami různobarevných světél. Za velkými vyhlídkovými okny tohoto prvotřídního salonku se převaluje mlhavá tma londýnského večera, ale já ji nevnímám. Můžu být kdekoli: v Londýně, Nairobi, Karáči, Istanbulu, Pittsburghu; všude je to stejné. Vyhledávám jen náležitě příjemné prostředí, vzduch, který člověk může bezpečně nabírat do plic, služby ve stylu, jaký vyžadují, a telefonní linku. Jedinečnosti jednotlivých míst na mě nepůsobí. Jsem jako deset planet naší sluneční rodiny: věčný cestovatel, nikoli však turista.

Já, který jsem (ted' -n), je připraven přijmout zprávu ode mne, který jsem (ted'). „Tak do toho, (ted' +n),“ vybízí mě. (Pro něj jsem (ted' +n). Pro sebe jsem (ted'). Všechno je relativní. N je v těchto dnech přesně osmačtyřicet hodin.)

„Jdeme na to, (ted' -n),“ řeknu mu.

Posiluji se usrkáváním svého drinku. Chateau d'Yquem, ročník '79 ve štíhlé české sklence. Odporně sladké pití; číšníka jsem vyděsil, když jsem si je objednal před jídlem. Horreur! Quel aperitif! Jenže víno přenos usnadňuje. Nevím jak, ale nějak promazává spojovací kanál. Jsem připraven.

Stůl, u kterého sedím, je jediný, elegantní blok třípytívého, prozářeného, duhově hrajícího křišťálu, z něhož vyzařuje nápadité, měňavé moaré. Na stole leží nerozložený výtisk dnešního evropského vydání Herald Tribune. Předkláním se. Vytahuji z náprsní kapsy list papíru, výpis se seznamem cenných papírů, které jsem koupil v pondělí odpoledne.

Teprve ted' zabíhám očima do nahuštěných liter burzovních kurzů v novinách. Dlouze se zastavím u titulku, aby nemohlo dojít k omylu. „Zavírací kurzy na newyorské burze, úterý, 6. října.“ Pro mě jsou to včerejší kurzy. Pro (ted' -n) jsou to zítřejší kurzy. (Ted' -n) potvrzuje, že je na příjmu.

Chystám se odeslat tyto kurzy svému pondělnímu já. Už ten mechanismus chápáte?

Jezdím očima po sloupcích a vybírám.

Pátrám jenom po takových akciích, které se za den pohnou o pět nebo víc procent. Nezáleží, jestli nahoru, nebo dolů; jediným kritériem je pohyb a podle něj buď nakoupíme nebo prodáme. Potřebujeme rychlost, protože momentálně naše maximální rozpětí představuje šestadevadesát hodin, když spočítám rozdíl mezi (ted' +n) a (ted' -n) přes (ted').

Nemůžeme si dovolit čekat, až dobře uložený kapitál dozraje; musíme zmenšit riziko tím, že jdeme po rychlých, prudkých zhoupnutích a shrábneme zisk hned, jak se objeví. Zhoupnutí musí být prudká. Jinak celkový výdělek padne na makléřské poplatky.

Nedělá mi žádné potíže vybrat akcie, jejichž kurzy pošlu svému pondělnímu já. Jsou to akcie na výpisu; ty, které jsme už koupili. Je jasné, že (ted' -n) by je nekoupil, kdyby mu o nich neřeklo moje středeční já, a protože já jsem ted' středeční já, musím se toho držet. Proto posílám:

Arizona Agrochemical, 79 1/4, +6 3/4

Canadian Transmutation, 116, +4 1/4

Commonwealth Dispersals, 12, -1 3/4

Eastern Electric Energy, 41,+2

Great Lakes Bionics, 66, +3 1/2

A tak dál až po Western Offshore Corp., 99, -8. Právě jsem (ted' +n) poslal seznam dvaceti úterních kurzů, které se nejvíc zhouply. (Ted' +n) ze své pondělní pozice začne objednávat, vstupovat do pondělního odpoledního obchodování se všemi dvaceti akciemi. Víím, že byl úspěšný, protože výpis od mého makléře potvrzuje všech dvacet nákupů za ceny, které jsou ze současného pohledu vysoce příznivé.

(Ted' +n) se pak na chvíli odpojí a přijde (ted' +n). Ozve se z pátku, 9. října. Sdělí mi čtvrtetní závírací ceny stejných dvaceti cenných papírů, od Arizona Agrochemical po Western Offshore. On už ví, které z těch dvaceti se dnes rozhodnu prodat, ale ze slušnosti mi to neřekne; oznámí mi pouze kurz. Pak se odmlčí a já ve své roli jako (ted') rozhodnu. Prodám Canadian Transmutation, Great Lakes Bionics a pět dalších. S výhodou se zbavím Commonwealth Dispersals. Zbytek prozatím nechám beze změny, protože podle zpráv od (ted' +n) půjdou zítra prodat za lepší ceny. To zvládnou, až budu páteční já.

Dnešní obchodování skončilo.

Při každém obchodování - a účastníme se ho třikrát týdně - nedáváme do hry víc než pět nebo šest milionů dolarů. Chceme zůstat nenápadní. Náš zisk před zdaněním se pohybuje kolem devíti procent týdně. Navzdory naší síti daňových oáz v Ghaně, na Fidži, na Kajmanských ostrovech, v Lichtenštejsku a Bolívii, přes které naše zisky procházejí, dostáváme netto jen asi pět procent našeho celkového kapitálu týdně. Všem třem nám to zajišťuje slušnou úroveň a ještě zbývá. Před šesti lety, v pětadvaceti jsem začal s pěti tisíci dolary a dnes patřím k nejbohatším lidem na světě. Nepotřeboval jsem k tomu nic víc než inteligenci, vytrvalost a mimosmyslový přístup k zítřejším kurzům akcií. Je na čase připravit příští obchodování. Musím (ted' -n) poslat úterní ceny akcií z portfolia přenášeného z minulého týdne, aby se mohl rozhodnout, co prodat. Víím už, co prodal, ale pokazil bych mu radost, kdybych mu to prozradil. Jen co pošlu tyto kurzy (ted' -n), přihlásí se znovu (ted' +n) a předá mi úplně nový seznam akcií, které musím zajistit, než ve čtvrtek ráno otevrou newyorskou burzu. A tak to děláme ze dne na den, hrajeme své střídající se role.

Jenže toto byl den, kdy naše životy zkřížila Selena.

Dopil jsem skleničku. Zvedl jsem hlavu, abych dal znamení vrchnímu, a právě v tu chvíli vstoupila do Nebeského salonku štíhlá, tmavovlasá, nikým nedoprovázená dívka. Byla vysoká, elegantní, nádherná. Nebyla oblečena zrovna levně - měla na sobě přiléhavý monomolekulární závoj, u něhož docházelo podle složitého programu ke změnám vlnových délek, mezi něž patřil i mikrosekundový zákmit naprosté průhlednosti, který oslepoval zrak, a přitom zachovával jistý stupeň cudnosti. Její rysy za jejím oděvem nijak nezaostávaly: daleko od sebe posazené, třeptivé oči, jemný nosík, pevné rty, lehce zvýrazněné zeleným odstínem. Měla mimořádně bledou pleť. Žádné šperky jsem na ní neviděl (proč pozlácovat zlato, proč barvit lilii?), ale na krásné levé lící kosti jsem si všiml drobného ozdobného proužku ultrafialového líčidla, které zřejmě zvolila právě proto, aby bylo vidět ve vysokospektrálním osvětlení této jedinečné místnosti.

Měla mě v hrsti. Mísily se v ní rysy, jimž jsem nemohl odolat. Vypadala zároveň ostýchavá a pevná jak ocel, zranitelná a vášnivá, sebevědomá a nesvá. Přelétla očima po salonku, jako by někoho hledala a nenašla ho. Její oči se setkaly s mými a zastavily se.

Kdesi v mém mozku se pronikavě, přesně jako já v pondělí, ozval (ted' -n). „Ztrácím kontakt, (ted' +n). Ztrácím kontakt!“ Bylo mi to jedno. Vstal jsem. Usmál jsem se na ni a ukázal na prázdnou židli u svého stolu. Svůj Herald Tribune jsem smetl na podlahu. V jistých okamžicích jsou důležitější věci na světě než zvyšování kapitálu o pět procent týdně.

Věnovala mi zářivý, vděčný úsměv, přikývla a mé pozvání přijala.

Když ode mě byla asi tak dvacet stop daleko, ztratil jsem veškeré spojení s (ted' -n) a (ted' +n).

Nemyslím jenom to, že mezi námi došlo k přerušení přenosu slov a informací. Chci říct, že jsem naprosto ztratil pocit, že existuje nějaké mé dřívější a budoucí já. To teplé, němé společenství, naše vzájemnost, harmonie, kterou jsem pociťoval od okamžiku, co jsme před pěti lety navázali naše pouto, to všechno zmizelo, jako by to někdo vypnul. Když v pondělí došlo k přerušení kontaktu s (ted' +n), zůstalo mi spojení na (ted' -n). Ted' jsem neměl nikoho.

Byl jsem děsivě sám, tak jako jsou sami obyčejní lidé, ale ještě o to víc, že jsem poznal přátelství, které není jiným smrtelníkům dopřáno. Šok z takového odtržení byl těžký.

Pak se Selena posadila vedle mě a já v její blízkosti na svou čerstvou samotu úplně zapomněl.

„Nevím, kde je mu konec, a je mi to jedno,“ prohlásila. „Chodil pozdě až moc často. Má finito. Ráda vás poznávám.

Jmenuji se Selena Hughesová.“

„Aram Kevorkian. Co pijete?“

„Šartrésku s ledem. Zelenou. Poznala jsem, že jste Armén, už z půlky této místnosti.“

Jsem Bulhar, třináct generací. Vyhovuje mi nosit, arménské jméno. Neopravil jsem ji. Vzápětí přispěchal číšník. Objednal jsem pro ni šartrésku a pro sebe saké martini. Byl jsem roztřesený jako puberták. Její krása byla znepokojivá, ohromující, omračující. Pozvedli jsme sklenky a já zkusil najít (ted' -n) nebo (ted' +n). Ticho. Ticho. Ale měl jsem Selenu.

„Vy nebudete z Londýna,“ řekl jsem.

„Hodně cestuji. Zdržím se chvíli tady, chvíli zas tam. Pocházím z Dallasu. Určitě v mém hlase rozeznáte Texas. Moje poslední zastávka byla Lima. Kvůli červencovému lyžování. A ted' jsem v Londýně.“

„Kde bude ta další?“

„Kdo ví? Co vlastně děláte, Arame?“

„Investuji.“

„A žijete se tím?“

„Tak nějak. Protloukám se. Mohli bychom spolu povečeřet?“

„Jistě. Zůstaneme v hotelu?“

„Venku je ohavná mlha,“ řekl jsem.

„Máte pravdu.“

Simpatico. Nemělo to chybu. Hádal jsem jí čtyřicet, nanejvýš pětadvacet. Před třemi, čtyřmi lety možná na krátko vdaná. Vlastní příjem, nijak závratný, ale slušný. Světaznalá žena, a přitom si udržovala jádro nevinnosti, magickou jemnost duše. Zamiloval jsem se do ní okamžitě. O druhý koktejl už nestála. „Objednám stůl na večeři,“ řekl jsem, když odcházela na toaletu. Díval jsem se za ní. Pružná chůze, bezchybné držení těla, dokonalé lopatky. Když se ode mě vzdálila na víc než pět metrů, ucítil jsem, jak se náhle vrátila má další já. „Co se děje?“ ptal se rozčileně (ted' -n). „Kam jsi zmizel? Proč nic neposíláš?“

„Zatím nevím.“

„Kde jsou sakra úterní ceny portfolia z minulého týdne?“

„Později,“ řekl jsem mu.

„Ted'. Než se zase ztratíš.“

„Ceny můžou počkat,“ odbyl jsem ho a přerušil kontakt. Svému (ted' +n) jsem oznámil: „Fajn. Víš něco, co bych měl vědět?“

Já, které bylo o osmačtyřicet hodin napřed, mi sdělilo: „Zamilovali jsme se.“

„O tom vím. Ale co nás vypnulo?“

„Ona. Působí potlačování mimosmyslového vnímání. Pohlcuje přenosovou energii, kterou vydáváme.“

„To není možné! O něčem takovém jsem nikdy neslyšel.“

„Ne?“ řekl (ted' +n). „Brácho, uplynulá hodina byla první šance, jak se k tobě dostat, kterou jsem měl od středy, kdy jsme do toho spadli. Není vůbec náhoda, že jsem s ní strávil prakticky sto procent času od středečního večera kromě několika dvouminutových přestávek, jenže to se mi tě nepodařilo sehnat, protože jsi s ní určitě byl ve svém čase zase ty. A tak...“

„Jak je to možné?“ vykřikl jsem. „Co s námi bude, když to tak půjde dál? Ne. Nevěřím ti, prevíte, ty mě určitě houpeš. Určitě za to nemůže ona, to prostě nejde.“

„Myslím, že vím, jak to dělá,“ řekl (ted' +n). „Má...“

V tu chvíli se Selena vrátila, ještě oslnivěji krásnější než předtím, a opět se rozhostilo ticho.

Večeře byla skvělá. Mražené mombaské ústřice, salát niroise, nepropečený hovězí stejk na kóbský způsob, spláchnutý richebourgem, ročník '77. Chvilími jsem se pokoušel navázat spojení se sebou. Dělal jsem si trochu obavy, jak pošlu (ted' -n) úterní kurzy převedených akcií, a usoudil jsem, že bude nejlepší na to nemyslet. Bylo zjevné, že se mi je k němu nepodařilo dopravit, protože jsem večer nedostal žádný výpis o prodeji z tohoto portfolia, a jestli jsem se k němu nedostal, tak nemělo cenu se o to pracně snažit. Na téhle časové telepatii je krásný ten pocit stability, který člověku dává: to, co bylo, musí být, a tak dál.

Po večeři jsme se odebrali o patro níž do kasina, abychom si dali brandy a trochu si zahráli. „Za dva tisíce,“ řekl jsem automatickému pokladníkovi, přitiskl palec na jeho platební destičku a z otvoru v hrudi se vysypaly žetony. Polovinu jsem dal Seleně. Ona hrála „vysoké gé nízké gé“ a já ruletu; přecházeli jsme od jednoho stolu k druhému, jak se nám zachtělo a jak nám přálo štěstí. Během dvou hodin svůj kapitál ztrojnásobila a já přišel o všechno. Hazardní hry mi nikdy moc nešly. I na burze jsem často prohrával, než pro mě burza přestala být hazardní hrou. Pochopitelně jsem ji nechal, aby si výhru připsala na svůj účet, a když mi nabídla, že mi počáteční kapitál vrátí, tak jsem se jenom zasmál. Kam ted'? Na postel bylo ještě brzo.

„Co třeba bazén?“ navrhl.

„To není špatný nápad,“ řekl jsem. Ale v hotelu jsou jako obvykle dva. „S plavkami nebo bez?“

„Má snad někdo plavky?“ zeptala se. Rozesmáli jsme se a sjeli výtahem k bazénu.

Šatny byly oddělené, pánské a dámské. Ukazovat tělo nikomu nepřijde, ale svlékání si stále drží své tabu. Shodil jsem ze sebe šaty rychle a počkal na ni u bazénu. Po tu dobu jsem cítil známý dotek přítomnosti druhého já: byl to (ted' -n). Nevysílal nic, ale věděl jsem, že tam je. (Ted' +n) jsem necítil vůbec. Neochotně jsem začínal připouštět, že moje problémy se spojením má na svědomí Selena. Jakmile se vzdálila nad pět metrů, mohl jsem se k sobě dostat. Jak to ale dělala? A nedalo by se to zastavit? Pomáhej mi Mao, budu si muset vybrat mezi živobytím a svou novou milovanou? Bazén měl tvar obrovského osmiúhelníku s trampolínovou skokanskou sítí a podvodními psychosvětly, které vyvolávaly vlnící se barevné obrazce. Plavalo v něm něco kolem padesáti lidí a dalších pár desítek lenošilo vedle bazénu a chytalo tmavší odstín. V takovém množství těl může sotva někdo vynikat, ale přesto, když Selena vyšla z dámské šatny a vydala se po dlaždicích na dlouhou procházku ke mně, hlavy se začaly otáčet po desítkách. Neměla nijak zvlášť bujné tvary, ale jaksi samovolně z ní vycházel magnetismus, jaký vyzařuje pouze opravdová krása. Ano, byla štíhlá, ale všechno mělo ty správné proporce, jako by ji svými rukama vymodeloval samotný Feidiás. Dlouhé nohy, dlouhé ruce, malá vysoká ňadra, zázračně vyklenuté boky. Botticelliho Primavera. Leonardova Leda. Kráče la s nevyslovnou elegancí. Srdce mi bušilo.

Mezi ňadry nosila jakýsi amulet: kotouček z červeného kovu, do něhož byly vyryty geometrické symboly. Dokud byla oblečená, tak jsem si ho nevšiml.

„Můj talisman pro štěstí,“ vysvětlila. „Nikdy ho nesundávám.“ Se smíchem se rozběhla k trampolíně, vyskočila, zůstala viset ve vzduchu, rozlétla se a nádherně zajela do vodní hladiny. Nezůstal jsem pozadu. Honili jsme se z jednoho kouta bazénu do druhého, navzájem se zkoušeli, hledali meze a nenacházeli je. Potápěli jsme se a setkávali se hluboko pod hladinou, splétali ruce a šťastně vystřelovali vzhůru. Pak jsme leželi pod hřejivými křemíkovými lampami. Pak jsem zkusili saunu; a pak jsme se oblékli.

Šli jsme k ní.

Amulet si nesundala, ani když jsme se milovali. Když jsem ji objímal, cítil jsem, jak mě chladí na prsou.

Ale co vydělávání peněz? Co hromadění kapitálu? Co moje upachtěné malé tajemství, žolík v balíčku z Wall Streetu, zprávy odjinud, s jejichž pomocí jsem na burze vydobil miliony. Na čtvrtek nebyl naplánován žádný kontakt s mými ostatními já, ale nepodařil by se mi, ani kdyby byl. Bylo to nad slunce jasnější: Selena odstíňovala mé psychotronické pole. Kritická vzdálenost byla sedm metrů. Jakmile jsme se od sebe dostali dál, dařilo se mi procházet, jinak ale ne. Jak k tomu došlo? Jak? Jak? Jak? Náhodný nesoulad psychotronických vibrací? Tragické vyrušení mé schopnosti blízkostí jejího krásného já? Ne. Ne. Ne. Ne.

Ve čtvrtek jsme řádili po Londýně jako požár a nechávali za sebou galerie, butiky, muzea, fetkluby, hospody a paláce světél. Nikdy jsem nebyl tak zamilovaný. Na celé hodiny jsem pouštěl z hlavy své dilema. Absence mých ostatních já, odloučení, které mnou v prvních chvílích otrásl, mi teď připadalo jako nepodstatná věc. Na co jsem je potřeboval, když jsem měl ji?

Potřeboval jsem je k vydělávání peněz. Vydělávání peněz byla nemoc, kterou láska mohla zmírnit, ne však vyléčit. A pokud bych v krátké době kontakt neobnovil, řítit bych se do propasti.

Když jsme se ve čtvrtek pozdě odpoledne omámeně vypotáceli z paláce vůni na High Holborn, nosy se nám ještě chvěly, ale co bylo důležité, znovu jsem ucítil spojení. (Teď +n) se podařilo na chvíli prorazit, když rozdováděná Selena přeběhla na druhou stranu ulice a já čekal, až na semaforech naskočí zelená.

„...dělá to ten amulet,“ řekl mi. „Dozvěděl jsem se to od...“

Selena se přiřítla zpátky na mou stranu ulice. „Tak pojď, ty trdlo. Na co čekáš?“

Když mi o dvě hodiny později ležela v náruči, přejel jsem rukou z jejích saténových boků k hedvábným nadržům a vzal tu destičku z červeného kovu mezi prsty. „Co kdyby sis to sundala, miláčku?“ navrhl jsem nevinně. „Je to nepříjemné, cítit mezi námi kus studeného, kluzkého kovu, když...“

Jejíma temnými očima problesklo zděšení, „Nemůžu, Arame! Nemůžu!“

„Ani kvůli mně, miláčku?“

„Prosím. Dopřej mi trochu pověřivosti.“ Našla svými rty mé. Chytře změnila téma. Udivilo mě, jak sebou polekaně cukla, jak vyděšeně odmítla.

Později jsme si vyšli na procházku kolem Temže a dívali se, jak se pátek probouzí do mlhavého rána. Věděl jsem, že dnes jí budu muset minimálně na hodinu zmizet. Nutily mě k tomu zákony času. Ve středu mezi šestou a sedmou hodinou odpolední středoevropského času jsem totiž od svého já z (teď +n) přijal zprávu, kterou mi posílal z pátku, a teď byl pátek, takže jsem to byl já, kdo musí v náležitém čase vyhledat svého partnera z (teď -n) ve středu. Nevěděl jsem co by se stalo, kdybych se na schůzku s časem nedostavil včas. A nechtěl jsem to zjišťovat. Tušil jsem, že vesmír by pokračoval, jako by se nic nestalo. Ale s mým zdravým rozumem - s mým chápáním takového vesmíru - by to mohlo dopadnout hůř.

Byla to krize. Celý krásný pátek jsem musel kout pikle, jak se večer, kdy se mnou určitě bude chtít být, od nádherné Seleny odtrhnout. Ale nakonec jsem to vyřešil jednoduše. „Sedm minut po šesté mi pošlete vzkaz do Nebeského salonku,“ uložil jsem recepčnímu. „V naléhavé záležitosti se musím okamžitě a osobně dostavit k počítači, pro mezikontinentální datovou zprávu. Je to jasné?“ „Můžeme vám ji předat i v Nebeském salonku,“ opáčil recepční. Rezolutně jsem zavrtěl hlavou. „Udělejte to, jak říkám. Prosím.“ Položil jsem palec na jeho účet se spopitným a dal pokyn k převodu pěti liber. Recepční se usmál.

Sedm minut po šesté přicupitá do Nebeského salonku robotický poslíček a namíří si to ke stolu, u kterého sedíme já a Selena. „Mezikontinentální datová zpráva, pan Kevorkian,“ řekne robot. „Okamžitě se dostavit. Počítačový sál.“ Obrátím se k Seleně. „Nezlob se, drahoušku. Ničí mě to, ale musím tam. Naléhavá záležitost. Za pár minut jsem zpátky.“ Láskyplně mě chytne za ruku. „Nechod nikam, miláčku. To může počkat. Teď máme výročí. Osmačtyřicet hodin od chvíle, co jsme se potkali!“

Šetrně se vysvobodím z jejího sevření. Natáhnu k ní ruku a ukážu jí hodinky vykládané drahokamy. „Ještě ne, ještě ne! Potkali jsme se ve středu až o půl sedmé. Včas se vrátím a oslavíme to.“ Políbím špičku nádherně tvarovaného nosu.

„A ne aby ses usmívala na cizí, než se vrátím,“ řeknu a spěchám s robotem pryč.

K žádnému počítači nejdu. Rychle si v hale koupím páteční Herald Tribune a zavřu se v kabině na pánských záchodcích. Podle plánu navážu kontakt s (teď +n), který žije ve středu a vůbec ještě netuší, co ho v ten zázračný večer potká. Přečtu mu kurzy akcií, dvacet spolehlivých od Arizona Agrochemical po Western Offshore Corp. Přeruším kontakt a podívám se na hodinky. (Teď -n) v tuhle chvíli prodává sedm stoupajících akcií a zbavuje se Commonwealth Dispersals. Já se mezitím pokusím o spojení s (teď +n), který je přede mnou, v neděli večer. Žádná odpověď. Nic. Netrvá dlouho a ztrácím kontakt s (teď +n). Podle očekávání; to je ta chvíle, kdy se moje středění já poprvé ocitlo v Selenině poli potlačujícím mimosmyslové vnímání. Trpělivě vyčkávám. Za chvíli (Selena -n) odejde na toaletu. Spojení se obnoví.

„Fajn,“ řekne mi (teď -n). „Víš něco, co bych měl vědět?“

„Zamilovali jsme se,“ oznámím mu.

Další rozhovor se odvine podle známého scénáře. Co se stalo, musí se stát. Uvažuji, jestli neprozradit to nejpodstatnější, co jsem se dozvěděl od (teď +n) o údajné moci Selenina amuletu. Měl bych to rychle říct, než se spojení přeruší? Nemožná věc. Mně to taky nikdo neřekl. Rozhovor pokračuje až do chvíle, kdy mohu prohlásit:

„Myslím, že vím, jak to dělá. Má...“

Vzápětí padá bariéra ticha. (Selena -n) se vrátila ke stolu, u kterého sedí (teď -n). Proto se já (teď) vrátím ke stolu Seleny (teď). Letím zpátky do Nebeského salonku. Selena sedí sama, tváří se smutně, upíjí svůj drink. Když si mě všimne, rozzáří se.

„Vidíš?“ volám. „Vrátil jsem se včas. Všechno nejlepší, miláčku. Všechno nejlepší!“

Když jsme se v sobotu ráno probudili, rozhodli jsme se, že se oba ubytujeme v jednom pokoji. Selena se šla sprchovat a já to šel dolů zařídit. Dalo se to udělat i telefonem, aniž bych musel vstávat z postele, ale raději jsem šel do recepcie osobně a nechal Selenu samotnou. Chápete proč.

V hale jsem přijal zprávu od (ted' +n), který se hlásil z pondělí 12. října. „Určitě to dělá ten amulet,“ sdělil mi. „Nepovím ti, jak to funguje, ale je to nějaké mechanické zařízení k potlačování mimosmyslového vnímání. Ví bůh, proč to nosí.

Kdyby se mi podařilo zařídit, aby ho ztratila, byli bychom v pohodě. Dělá to ten amulet. Pošli to dál.“

Připomnělo mi to chvilkové spojení, které jsem navázal ve čtvrtek před palácem vůni na High Holborn. Uvědomil jsem si, že musím odeslat další vzkaz a dodržet tak schůzku s tím, který se stal (ted' -n).

Na sklonku sobotního odpoledne jsem se znovu spojil s (ted' -n), jen na okamžik. Opět jsem se uchýlil ke lsti, abych naplnil nutný vývoj osudu. Stáli jsme se Selenou na chodbě a čekali na výtah. Stálo nás tam víc. Dveře výtahu vyjely nahoru a Selena nastoupila, následována ostatními. S přehnanou galantností jsem nechal nastoupit všechny přede mnou a „náhodou“ jsem sám nestihl nastoupit, než se dveře zavřely. Výtah i se Selenou se rozjel dolů. Zůstal jsem na chodbě sám. Načasování bylo dokonalé; za okamžik jsem ucítil vnitřní teplo, které mi napovědělo, že mysl (ted' -n) je nablízku.

„...dělá to ten amulet,“ řekl jsem. „Dozvěděl jsem se to od...“

Znovu jsem osaměl.

Během týdne, který začínal pondělím 12. října, jsem nedostal žádnou zprávu, která by mne v předstihu informovala o pohybech na burze. Za celých pět let jsem něco takového nepoznal. Má spojení s (ted' -n) a (ted' +n) byla prchavá a neuspokojivá. Tu a tam jsme si vyměnili větu, narychlo pár slov, nic víc. Jistě, každý den se našly chvíle, kdy jsem nebyl v Selenině společnosti na dost dlouho, abych nějakou zprávu poslal. Byli jsme sice zcela pohlceni naší vzájemnou láskou, ale přesto se našly příležitosti, jak se z pětmetrového okruhu jejího potlačujícího pole vymanit. Potíž byla v tom, že ne vždycky se moje příležitost vysílát kryla s šancí (ted' -n) nebo (ted' +n) naslouchat. Zůstali jsme propojeni v osmačtyřicetihodinovém intervalu. Změna intervalu by vyžadovala mimořádnou kázeň a nekonečně přesnou koordinaci, ale v takové situaci nebyl žádný z nás schopen zajistit ani jednu z podmínek. Takže každý kontakt musel záviset na náhodném odloučení od Seleny.

Hluboce jsem toho litoval. Ale měl jsem Selenu, která mě mohla utěšit. Bavili jsme se celý den a celou noc. Když nás zmohla únava, připojili jsme se na dvě hodiny t: hlubokému spánku, vzpamatovali se a začali znova. Probádal jsem hranice extáze. Věřím, že i ona to tak prožívala.

Chyběla mi sice má jedinečná výhoda, ale i tak jsem přes týden na burze hrál. Částečně to bylo nutkání: hazard se pro mě stal vášní. A částečně jsem poslechl naléhání Seleny. „Nezanedbávej kvůli mě svou práci,“ předla spokojeně.

„Nechci ti bránit ve vydělávání peněz.“

Zjišťoval jsem, že ji peníze fascinují skoro tak silně jako mě. Další důkaz, že k sobě patříme. Sama toho o burze dost věděla a každý den z pozice zvědavého diváka přihlížela, jak svým portfoliem míchám.

V pondělí byla burza zavřená: Kolumbův den. Úterý a s ním nejisté tápání ve tmě. Prodal jsem Arizona Agrochemical, Consolidated Luna, Eastern Electric Energy a Western Offshore a výnosy jsem reinvestoval do velkých balíků Meccano Leasing a Holoscan Dynamics. Ze středečního výtisku Tribune jsem se ke své zlosti dozvěděl, že Consolidated Luna dostala licenci na Koperníka a během poslední hodiny pátečního obchodování stoupla o devět a tři čtvrtiny bodu. Naproti tomu Meccano Leasing neuspěla při pokusu o získání kontroly nad Robomation a od chvíle, co jsem ji koupil, klesla o čtyři a půl. Rychle jsem se spojil se svým makléřem a prodal Meccano, které ráno spadlo ještě níž. Přišel jsem o 125 000 dolarů - a o dalších 250 000 tím, že jsem prodal Consolidated Luna moc brzo. Po skončení středečního obchodování oznámilo vedení Meccano Leasing nečekané rozdělení akcií v poměru pět ku dvěma a zvláštní dividendu ve formě vydání vysoce podceněných záruk v poměru jedna ku deseti. Meccano stáhlo celou ztrátu z úterý a středy a poskočilo ještě o pět bodů výš.

Podrobnosti jsem před Selenou zatajil. Viděla jen pozlátka mých spekulací: telefonáty, rychlé výpočty, pohyby statisíců dolarů. Věděl jsem, že kdybych tu ostudnou blamáž přiznal, poškodilo by mi to prestiž, a tak jsem raději byl zticha.

Ve čtvrtek jsem si připadal jako zbitý. Hledal jsem bezpečí u veřejných podniků a nakoupil deset tisíc akcií Southwest Power and Fusion po osmatřiceti jen pár hodin předtím, než SPF vybuchla magnetohydrodynamická elektrárna v Las Cruces, která zpusťovala půlku okresu, a když bylo v pátek po odloženém otevření zahájeno obchodování, prodával jsem na té investici 90 000 dolarů. Prodal jsem. Později vyšlo najevo, že pojištění, které SPF má, pokryje škody v plné výši. SPF se zotavila, zatímco Holoscan Dynamics se propadl o jedenáct a půl bodu, což mě stálo dalších 140 000 dolarů. Netušil jsem, že SPF využívá sesterskou pojišťovací firmu Holoscanu jako hlavního pojistitele pro případ katastrof. Když mám být upřímný, za týden jsem přišel o 500 000 dolarů. Moji makléři nevycházeli z údivu. Měl jsem mezi nimi pověst neomylného. Většina z nich zbohatla jen tím, že prostě kopírovali mé transakce na svých účtech.

„Co se stalo, chlapče?“ ptali se mě.

Mé ztráty za uplynulý týden vyšplhaly na 1 250 000. Stále žádné zprávy od (ted' +n). Moji makléři měli pocit, že potřebuji dovolenou. Dokonce i Selena už poznala, že mám velké ztráty. Bylo to zvláštní, ale zdálo se, že má smůla ještě znásobuje její vášně ke mně. Možná jsem po tak tvrdých ranách vypadal tragicky a byronovsky.

Trávili jsme divoké dny a ještě divočejší noci. Žil jsem v pulsujícím oparu smyslnosti. Všude, kam jsme přišli, jsme se stávali středem pozornosti. Měli jsme lesk, jaký mají jen velcí milenci. Radost z nás vyzařovala v celé šíři spektra.

Ztrácel jsem miliony.

Čím víc jsem ztrácel, tím riskantnější byly mé skoky a o to byly ztráty krutější.

Musel jsem od ní pryč.

Pondělí, 26. října. Seleno se napojila na hluboký spánek a během dvou hodin odplaví únavu tří bouřlivých dní a noci bez odpočinku. Já jsem jen předstíral, že si drát беру. Když je mimo, vstanu. Obléknu se. Sbalím si věci. Načmárám jí vzkaz. „Obchodní cesta. Brzy se vrátím. Miluju tě, miluju tě, miluju tě, miluju tě.“ Chytnu polední raketu do Istanbulu. Minarety, mešity, byzantské chrámy. Díky tomu, že jsem zavrhl drát, půldruhého dne strávím v posteli normálním odpočinkem. Když se probudím, od rozloučení se Selenou uběhlo osmačtyřicet hodin. Deprese! Krutá samota! Zato cítím, jak se o slovo hlásí (ted' +n).

„Napiš si to,“ vysype ze sebe. „Kup 5 000 FSP, 800 CCG, 150 LC, 200 T, 1000 TXN, 100 BVL. Pusť 200 BA, 500 UCM, 200 LOC. Je to jasné? Přečti mi to.“

Zopakuji mu to. Pak telefonicky objedná. Je mi skoro jedno, co ty zkratky znamenají. Když (ted' +n) říká, abych to udělal, tak to dělám.

O půl hodiny později mi telefonista sdělí: „Máte návštěvu, pane. Slečnu Hughesovou.“

Vystopovala mě! Calamitas calamitum! „Řekněte jí, že tu nejsem,“ navedu ho. Prchnu na střechu. Odveze mě helikoptéra. Obchodní let mě v krátkém čase přenesení do Tel Avivu. Ubytuji se v hotelu a důrazně kladu na srdce, že si nepřeji být rušen. Jídlo jen na pokoj a každý den Herald - Tribune, jinak žádné vyrušování.

Studuji situaci na trhu. V pátek se mi podaří navázat kontakt s (ted' -n). „Napiš si to,“ sypu ze sebe. „Kup 5 000 FSP, 800 CCG, 150 LC, 200 T...“

Pak zavolám makléřům. Zbavím se střeďečních dlouhodobých a pokrývám střeďeční krátkodobé. Můj zisk činí něco přes milion. Vzpaťovatávám se. Ale strašně se mi po ní stýská.

Strávím mučivý týden samoty v hotelovém pokoji.

Pondělí. (Ted' +n) se mi ozve ze střeďe s novými instrukcemi. Vyplním je. Při obědě mi pod pokličkou na kroupové polévce plave vzkaz od ní. „Proč přede mnou utíkáš, miláčku? Miluju tě na devátou. S.“

Zmizím z hotelu v převleku za hotelového poslíčka a letadlem El Alu odletím do Káhiry. Jsem napjatý, nervózní. Spíš proti svému zvyku se připojím ke skupině turistů, kteří si jedou prohlédnout pyramidy. Výklad je v hebrejštině. Pomáhá mi to. Zamknu se v hotelu. Herald Tribune mám k dispozici. Ve střeďe posílám instrukce svému pondělnímu já, (ted' -n). Očekávám pokyny od svého pátečního já, od (ted' +n). Ale vnímám jen zmatené přenosy, šum, chaos. Co se děje? Kam prchnout tentokrát? Do Brazílie, McMurdo Soundu, Anchorage, Irkutsku, Maogradu? Stejně mě najde. Má na to prostředky. Jen málo tajemství odolá tomu, kdo je odhodlán je zdolat. Jak mě asi najde?

Najde mě.

Dostanu vzkaz: „Jsem v Abu Simbelu a čekám na tebe. Buď tam za mnou v pátek odpoledne přijdeš, nebo se západem slunce skočím z té Ramsesovy hlavy, která je nejvíc nalevo. Miluju tě. Zoufalá S.“

Jsem poražen. Přivede mě na buben, ale musím ji mít.

V pátek vyrazím do Abu Simbelu.

Stála na vrcholku monumentu a v bílé bavlně, kterou bral vítr, byla k nakousnutí.

„Věděla jsem, že přijdeš,“ řekla.

„Co mi zbývalo?“

Políbili jsme se. Její poddajnost ve mně rozdmýčávala žár. Žhnoucí slunce se klonilo k západu do pouště.

„Proč jsi přede mnou utíkal?“ zeptala se. „Co jsem pokazila? Proč jsi mě přestal milovat?“

„Nikdy jsem tě nepřestal milovat,“ řekl jsem.

„Tak potom - proč?“

„Řeknu ti tajemství,“ začal jsem, „které jsem nesvědčil nikomu jinému než sobě.“

Slova se vyhrnula ven. Řekl jsem jí všechno. O tom, jak jsem svůj talent objevil, o počátečním zmatku, který mi smyslové bombardování z jiných časů působilo, o tom, jaké to je, žít hodinu napřed, hodinu zpátky a ještě k tomu v přítomnosti. O měsících cvičení, kdy jsem se učil svůj talent ovládat. O krutém zápasu o rozšíření mezi mimosmyslového vnímání na pět, deset, čtyřicet, osmačtyřicet hodin. O tom, jaká je to radost, hrát na burze a nikdy neprohrát. O složitých soustavách spekulací; o dobrovolně přijatých omezeních, abych nakonec nezískal všechno na světě; o rozkoších obrovského bohatství. A také o samotě. A o výjimečnosti noci, kdy jsem ji potkal. Pak jsem dodal: „Ale když jsem s tebou, tak to nefunguje. Nemůžu se sebou komunikovat. Za posledních pár týdnů, kdy jsem hrál na burze běžným způsobem, jsem pohřbil miliony. Ruinovala jsi mě.“

„To amulet,“ řekla. „Ten to dělá. Vstřebává psychotronickou energii. Potlačuje její pole.“

„Myslel jsem si to. Ale kdo o něčem takovém kdy slyšel? Kde jsi k němu přišla, Seleno? Proč ho nosíš?“

„Dostala jsem ho daleko, daleko odtud,“ prohlásila Seleno. „A nosím ho, abych se chránila.“

„Předčím?“

„Před schopností, kterou mám já. Strašlivou, hrůznou schopností, svým prokletím. Ale jestli se musím rozhodnout mezi amuletem a láskou, tak nemám na vybranou. Miluju tě, Arame. Miluju tě, miluju!“

Uchopila kovový kotouček, strhla si ho z řetízku, který měla kolem krku, a zahodila jej přes okraj monumentu. Mihotavě prolétl večerní oblohou a byl pryč.

Cítil jsem, jak se (ted' -n) a (ted' +n) vrátili.

Seleno zmizela.

Hodinu jsem stál na Abu Simbelu sám, bez hnutí, zmatený a omráčený. Pak najednou se Seleno vrátila. Chytila mě za ruku a zašeptala: „Rychle! Pojďme do hotelu!“

„Kde jsi byla?“

„V příštím úterý. Osciluji v čase.“

„Cože?“

„Ten amulet mé oscilace tlumil. Ukotvovat mě na časové ose v přítomnosti. Dostala jsem ho v roce 2459. Od někoho,

koho jsem tam poznala, od někoho, kdo o mě moc stál. Byl to jeho dárek na rozloučenou a dal mi ho s vědomím, že se už nikdy neuvidíme. Jenže teď...“

Zmizela. Byla pryč osmnáct minut.

„Vrátila jsem se do minulého úterka,“ řekla po návratu. „Zavolala jsem si a řekla, abych za tebou jela do Istanbulu, do Tel Avivu a pak do Egypta. Už chápeš, jak jsem tě našla?“

Pospíšili jsme si do jejího hotelu nad údolím Nilu. Milovali jsme se a já těsně před vyvrcholením zjistil, že jsem v posteli sám. (Ted' +n) se mi ozval a řekl: „Byla tu za mnou. Touhle dobou už by měla být na cestě zpátky k tobě.“ Selena se vrátila. „Byla jsem...“

„...v neděli, která bude,“ dořekl jsem. „Já vím. A ty tu oscilaci nedokážeš vůbec ovládat?“

„Ne. Houpu se sem a tam. A když moment opravdu naroste, tak obsáhnu staletí. Jsou to muka, Arame. Život nemá žádný řád, žádnou strukturu. Chyt' mě pevně!“

Bouřlivě jsme dokončili to, co jsme předtím nestihli. Vyčerpaně jsme si leželi v náručí. „Co budeme dělat?“ vykřikl jsem.

„Nemůžu tě nechat takhle oscilovat!“

„Musíš. Nedopustím, abys kvůli mě obětoval živobyť!“

„Ale...“

Byla pryč.

Vstal jsem, oblékl se a rychle se vrátil k Abu Simbelu. Hodiny před svítáním jsem strávil prohledáváním písku na břehu Nilu, plazením, prosíváním, pátráním. Když se sluneční paprsky dotkly hřebene hory, tak jsem amulet našel. Pospíšil jsem si do hotelu. Selena se znovu objevila.

„Dej si to na sebe,“ poručil jsem.

„Nedám. Nemůžu tě připravit o...“

„Dej si to na sebe.“

Zmizela. (Ted' +n) řekl: „Neměj obavy. Všechno dopadne skvěle.“

Selena se vrátila. „Byla jsem v přespříštím pátku,“ oznámila mi. „A mám nápad, jak to všechno zachránit.“

„Žádné nápady. Pověs na sebe ten amulet.“

Zavrtěla hlavou. „Přinesla jsem ti dárek,“ řekla a podala mi výtisk Herald Tribune s datem z přespříštího pátku. Oscilace ji znovu odnesla. Zmizela, vrátila se a podala mi noviny z 19. listopadu. Oči jí hořely vzrušením. Zmizela. Přinesla mi Herald-Tribune z 8. listopadu. Ze 4. prosince. Z 11. listopadu. Z 18. ledna 1988. Z 11. prosince. Z 5. března 1988. Z 22. prosince. Z 16. června 1997. Ze 14. prosince. Z 8. září 1990. „Dost!“ vykřikl jsem. „Dost!“ Houkala se časem dál. Stoh novin rostl do výšky. „Miluju tě,“ vyhrkla a podala mi dvoucentimetrovou průhlednou kostku. „Promiň, ale nepodařilo se mi sehnat přístroj, kterým se to čte.“ A zas byla pryč. Přinesla mi další výtisky Herald Tribune s mnoha daty v rozmezí 1988-2002. Pak celý mikrofilm. Nakonec omámeně, vyčerpaně klesla a řekla: „Dej mi ten amulet. Musím ho mít do pětadvaceti centimetrů od těla, aby mě pole neutralizoval.“ Vtiskl jsem ji kotouček do dlaně. „Dej mi pus,“ zašeptala Selena.

A tak to chodí. Ona nosí amulet na krku; jsme pořád spolu; se svými ostatními já nemám spojení. Abych věděl, jak investovat, stačí mi zalovit ve sbírce novin, kterou jsem zredukoval do velikosti minikapsle a nosím ji v lůžku prstenu, který mám na ruce. Selena pro jistotu u sebe nosí duplikát.

Jsme šťastní. Jsme velmi bohatí.

Máme jen jedno dilema. Ani jeden z nás nevyužívá zvláštní dar, s nímž se narodil. Evoluce by nám něco takového nenadělila, kdyby se to nemělo používat. Co riskujeme, když plány evoluce maříme?

Používání mé schopnosti, kterou amulet ruší, mi velice chybí. Ani společnost nejúžasnější Seleny mi nedokáže plně vynahradit ztrátu bývalé harmonie, (ted'-n) (ted') (ted' +n)

Mohl bych to samozřejmě zařídit tak, abych se od Seleny tu a tam na nějakou tu hodinu vzdálil a kontakt obnovil. Mohl bych tak dokonce pokračovat v hraní na burze a každých osmačtyřicet hodin si vyhradit přenosovou hodinku mimo dosah amuletu. Jenže mně chybí stálý kontakt. Věčná přítomnost mých ostatních já. Když takový kontakt mám, Selena musí oscilovat, jinak se musíme rozejít.

Byl bych taky rád, kdyby se mi podařilo vymyslet, jak to udělat, aby jí dar, který má, nepřinášel hrůzu, ale radost.

Možná řešení existuje. Mohlo by být nadání k mimosmyslovému vnímání vyvoláno blízkostí? Mohla by Selenina oscilace přejít i na mě? Snažím se, abych ji získal. Děláme společně všechno pro to, aby její talent přešel i na mě. Zrovna dnes jsem měl pocit, jako bych se pohnul, snad mikrosekundu do budoucnosti a pak o mikrosekundu do minulosti.

Selena tvrdila, že jsem určitě vypadal rozmazaně.

Kdo ví? Podaří se nám to?

Myslím, že ano. Myslím, že láska zvítězí. Myslím, že to tajemství odhalím a podaří se nám se Selenou naše mizení koordinovat, abychom oscillovali jako jeden, houpali se spolu časem, vzletali a ruku v ruce překonávali tisíciletí. Až budu umět cestovat s ní, tak může amulet zahodit.

Modli se za nás, (ted' +n), můj bratře, mé druhé já. Možná to nebude dlouho trvat a přijdu za tebou a potřeseme si rukama.

přeložil Petr Kotrle